

Sygn. akt III KO 71/19

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie K.D.,
skazanego z art. 148§1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 3 października 2019 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 6 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa (...),
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 8 marca 2012 r., sygn.
akt IV K (...),
na podstawie art. 545§3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek sporządzony przez K.D. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym, wskazanym powyżej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...).

Jako podstawę prawną wniosku wskazano przepisy art. 540 § 2 i 3 k.p.k.

W uzasadnieniu wniosku, argumentując za zasadnością uwzględnienia wniosku o wznowienie, podniesiono, że w postępowaniu przygotowawczym wnioskodawca nie korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, gdyż Sąd mu go nie przyznał. Wnioskodawca wskazał, że taki sposób prowadzenia postępowania w jego sprawie stanowił naruszenie gwarancji procesowych, przysługujących osobie stojącej pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. oraz warunków rzetelnego procesu karnego, jak też postanowień Konstytucji RP. Wskazał również, że w czasie postępowania sądowego nie miał możliwości kontaktu telefonicznego z obrońcą, które to prawo przysługuje obecnie

oskarżonym. Podniósł też, że naruszeniem zasad rzetelnego procesu było również orzekania w jego sprawie przez sąd, którego skład nie został wyznaczony w sposób losowy.

Analiza treści wniosku musi prowadzić do stwierdzenia, że wskazane przez wnioskodawcę uchybienia procesowe nie mogły stanowić przesłanki żądania wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 2 i 3 k.p.k. Podnoszone przez wnioskodawcę uchybienia postępowania karnego dotyczące, braku możliwości korzystania z pomocy obrońcy z urzędu w postępowaniu przygotowawczym oraz ukształtowania składu sądu w inny sposób niż w drodze losowania, były już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy i wnioski skazanego o wznowienie spotkały się odmową przyjęcia z powodu ich oczywistej bezzasadności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 r. III KO 96/17, z dnia 21 marca 2018 r., III KO 18/18). Sąd Najwyższy podzielił w pełni argumentację prawną przedstawioną w tych orzeczeniach sprowadzającą się do wykazania, że brak obrońcy w toku śledztwa nie jest okolicznością uzasadniającą ponowienie postępowania sądowego, w sytuacji gdy oskarżony w toku postępowania sądowego korzystał z pomocy obrońcy, a obligatoryjne losowania składów sędziowskich przez scentralizowany system informatyczny zostało wprowadzone z dniem 1 stycznia 2018 r. na mocy stosownych przepisów prawnych, zwłaszcza, że skazany nie przedstawił nowych okoliczności, które uzasadniałyby konieczność zmiany zaprezentowanej argumentacji. W kontekście tej argumentacji należało jedynie podnieść, że również w judykaturze wskazuje się, iż nie jest wymagane - ze względu na ograniczenie w art. 80 k.p.k. obrony obligatoryjnej do postępowania jurysdykcyjnego - posiadanie obrońcy przez podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym, któremu zarzucono zbrodnię, do której rozpoznania jest uprawniony wyłącznie sąd okręgowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r., III KK 226/03). Odnosnie kolejnego podniesionego przez wnioskodawcę uchybienia, które miało uzasadniać, jego zdaniem, wznowienie postępowania, a to braku możliwości kontaktu telefonicznego z obrońcą, należało ponownie wskazać, że oskarżony w toku całego postępowania sądowego korzystał z pomocy profesjonalnego przedstawiciela i jak wynika z akt postępowania jurysdykcyjnego przedstawiciel

ten nie był ograniczony w wykonywaniu swoich działań obrończych, aktywnie prowadził obronę skazanego i skazany miał niezakłóconą możliwość kontaktu z obrońcą w toku całego postępowania sądowego.

Uwzględnienie tych okoliczności w pełni uzasadniało odmowę przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Z uwagi na powyższe należało orzec jak w sentencji.

as